

Arrest

nr. 194 817 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 beiden optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, X, X,
 X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, X, X, X, X, X en X, op 25 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard worden en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1983.

De tweede verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1981.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn met elkaar getrouwd en hebben zeven gemeenschappelijke kinderen, die door hun ouders wettelijk worden vertegenwoordigd in huidige procedure.

De verzoekende partijen dienen op 5 november 2009 een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat de vingerafdrukken van de eerste verzoekende partij reeds op 20 februari 2009 werden genomen in Hongarije.

Op 26 april 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 juni 2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 16 maart 2010 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten die op 25 maart 2010 met dit verzoek instemmen.

Op 24 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater) ten aanzien van eerste verzoekende partij.

Op 6 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 17 februari 2011.

Op 18 april 2011 wordt de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

De verzoekende partijen dienen op 29 november 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 juli 2011 diende de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 6 april 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 11 mei 2012 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juni 2012 met nummer 83 786 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 14 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De derde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 20 augustus 2013.

De aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 17 april 2014.

Op 18 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onontvankelijk verklaard op 31 juli 2014. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer 159 248.

Op 27 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van eerste verzoekende partij de beslissing tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partijen dienen op 27 augustus 2014 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 27 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 7 november 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2014 werd ingediend door :

*H.A.[...] (R.R.: [...])
geboren te Podujevo op 02.02.1983*

+ 7 kinderen:

- H.J.[...], geboren op 28.01.2001*
- H.D.[...], geboren op 05.04.2002*
- H.V.[...], geboren op 09.05.2003*
- H.D.[...], geboren op 19.08.2005*
- H.N.[...], geboren op 15.03.2007*
- H.E.[...], geboren op 26.03.2010*
- H.R.[...], geboren op 23.08.2011*

*allen van nationaliteit: Kosovo
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 een eerste maal asiel aan in België. Op 24.06.2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing ‘weigering van verblijf’, hem betekend op dezelfde dag.

Op 29.11.2010 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 29.06.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 8 maanden voor de eerste asielprocedure en 1 jaar en 7 maanden voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij omwille van enorme problemen, waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden, zijn land van herkomst heeft verlaten. Hij zou enorm gediscrimineerd en geslagen zijn geweest. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen, waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden, zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij enorm gediscrimineerd en geslagen zou zijn geweest, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verwijst betrokkene naar diverse rapporten van Amnesty International betreffende de situatie van Roma in Kosovo. Echter, deze rapporten beschrijven enkel de algemene toestand in Kosovo en levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Terzijde dient er opgemerkt te worden dat betrokkene na laat om (een kopie van) deze rapporten bij onderhavige aanvraag te voegen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beweert betrokkene dat hij aan de voorwaarden voldoet en zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene, als voor zijn echtgenote (voor wie eveneens op 08.10.2014 een onontvankelijke beslissing werd genomen) en de kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2009 in België, heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is werkwillig, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, legt diverse steun- en getuigenverklaringen voor, is nooit in aanraking gekomen met het gerecht en heeft een blanco strafregister) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 8 oktober 2014 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing waarbij de aanvraag van 27 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 7 november 2014 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging töt verblijf die op datum van 27.08.2014 werd ingediend door :

*H.M.[...], (R.R.: [...])
nationaliteit: Kosovo
geboren te Obilic op 01.01.1981
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk in het bezit kan gesteld worden van een identiteitsdocument aangezien zij niet ingeschreven staat in Kosovo, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat haar beweringen gestaafd kunnen worden. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk in het bezit kan gesteld worden van een identiteitsdocument aangezien zij niet ingeschreven staat in Kosovo, volstaat niet als een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om via de ambassade van Kosovo te 1150 Sint-Pieters-Woluwe aan de nodige identiteitsdocumenten te geraken.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ook de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van beide verzoekende partijen. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing die ook op 7 november 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer,

*Naam, voornaam: H.A.[...],
geboortedatum: 02.02.1983
geboorteplaats: Podujevo
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

en

“Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: H.M.[...],
geboortedatum: 01.01.1981
geboorteplaats: Obilic
nationaliteit: Kosovo*

+ 7 minderjarige kinderen:

- H.J.[...], geboren op 28.01.2001, nationaliteit: Kosovo*
- H.D.[...], geboren op 05.04.2002, nationaliteit: Kosovo*
- H.V.[...], geboren op 09.05.2003, nationaliteit: Kosovo*
- H.D.[...], geboren op 19.08.2005, nationaliteit: Kosovo*
- H.N.[...], geboren op 15.03.2007, nationaliteit: Kosovo*
- H.E.[...], geboren op 26.03.2010, nationaliteit: Kosovo*
- H.R.[...], geboren op 23.08.2011, nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van en geldig paspoort en geldig visum.“

Op 26 maart 2015 wordt de eerste verzoekende partij gerepatrieerd naar Kosovo.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moeten de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voortbestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de eerste verzoekende partij op 26 maart 2015 van het grondgebied werd verwijderd. Ter terechtzitting wordt voormeld gegeven niet betwist, maar wordt er wel gesteld dat de eerste verzoekende partij zich momenteel terug op het grondgebied bevindt en dat zij op 20 oktober 2017 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend.

Bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd of de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden uitzonderlijk mogen indienen in België in plaats van deze in te dienen in het land van herkomst. De vraag is dan ook welk belang de eerste verzoekende partij heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu zij zich reeds terug naar het land van herkomst is geweest.

De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat de eerste verzoekende partij momenteel terug in België is en dus haar belang blijft behouden. De Raad wijst er echter op dat het belang gedurende de gehele procedure moet bestaan. Op het moment dat de eerste verzoekende partij gerepatrieerd werd, heeft zij haar belang bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verloren. Met het betoog van haar advocaat, toont de eerste verzoekende partij geen belang meer aan bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk, voor zover de beslissing betrekking heeft op de eerste verzoekende partij. De zeven minderjarige kinderen staan echter ook op deze beslissing en worden in deze procedure wettelijk vertegenwoordigd, waardoor het beroep tegen de eerste bestreden beslissing in huidige procedure wel behandeld zal worden, enkel voor zover de beslissing betrekking heeft op de minderjarige kinderen.

2.2. Daar de eerste verzoekende partij op 26 maart 2015 werd gerepatrieerd, heeft de derde bestreden beslissing volledig uitvoering gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep wat deze beslissing betreft zonder voorwerp is.

Aangezien het beroep zonder voorwerp is geworden, is de Raad van oordeel dat het beroep tegen de derde bestreden beslissing onontvankelijk is.

2.3. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij de volgende exceptie aan:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “(...)” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij onder meer reeds op 27.08.2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.3.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep tegen de derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij, reeds onontvankelijk werd verklaard omdat het zonder voorwerp is.

2.3.2. Voor de vierde bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij met de minderjarige kinderen, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.3. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord *“moet”* in voormeld

artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat.

Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van de bestreden bevelen steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummer 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven. Het gegeven dat er reeds een bevel om het grondgebied uitgereikt was, doet evenmin afbreuk.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). In het middel zelf maken de verzoekende partijen tevens melding van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste middel als volgt:

“4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de eerste verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar zijn schoolgaande kinderen, zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn integratie en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurige procedures, hun integratie, hun schoolgaande kinderen, het belang van de kinderen...

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd. μ

De verzoekende partijen verblijven vijf jaar in België, waarbij de verzoekende partijen enerzijds legaal alhier verbleven, anderzijds gedoogd werden door de Belgische autoriteiten (de verzoekende partijen hebben immers steeds een gekend adres gehad).

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel geheel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding, noch in alle redelijkheid tot zijn conclusie is gekomen.

4.1.3.1.

Integratie

In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat ‘de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag’.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt

zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig legaal verblijf in België, vrienden- en kennissenkring, werkbereidheid, het volgen van opleidingen...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

“Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld', is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

4.1.3.2.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de minderjarige kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

4.1.3.3.

Evenredigheidsstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Zie Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van het de verzoekende partijen dient gerespecteerd te worden.

Dat van een gezin met (schoolgaande) kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

4.1.3.4.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Ook het kabinet FRANCKEN heeft tot op heden nog geen nieuw beleid kenbaar gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet

wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken – en het stilzwijgen bij het kabinet FRANCKEN – schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren. De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met een situatie zoals beschreven in de regeringsinstructies, doch sluit aan bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf gepaard gaand met schoolgaande kinderen, de wil tot werken en/of duurzame lokale verankering vooropstelt.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen vijf jaar ononderbroken in België verblijven. Daarnaast is het zo dat twee van de zeven minderjarige kinderen van de verzoekende partijen alhier geboren zijn. De andere vijf minderjarige kinderen zijn schoolgaand.

De verzoekende partijen hebben zich geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De eerste verzoekende partij heeft ook bijzondere inspanningen geleverd teneinde alhier te werken. Van iedere mogelijkheid teneinde ofwel te werken ofwel zijn tewerkstellingsmogelijkheden te vergroten, heeft hij gebruik gemaakt.

Dit alles wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4.

De eerste beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In antwoord op de concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“(…).” (RvV nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing in een eerste onderdeel bekritiseert omdat volgens verzoekende partij niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom in concreto de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“(…)” (RvV nr. 87 740 van 18 september 2012)

“(…)” (RvV nr. 87 552 van 13 september 2012)

“(…)” (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“(…)” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“(…)” (RvV nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl in het arrest van 27.11.2012 (nr. 92 227) waarnaar verzoekende partij verwijst, de wettigheid van een ongegrondheidsbeslissing die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de wet, beoordeeld wordt. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat dit arrest naar analogie van toepassing is, los van de vaststelling dat het Belgisch recht geen precedentenrechtspraak kent.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het arrest dd. 18.04.2014 (nr. 122 728), nu dit arrest betrekking heeft op een bijlage 14ter.

Verzoekende partij verwijst vervolgens in een tweede onderdeel naar ‘de belangen van de kinderen’ vanuit het humanitaire standpunt en in het kader van het Kinderrechtenverdrag, doch toont met haar uiterst vage en summiere beschouwingen geen schending van deze ‘rechten’ in concreto aan.

Verzoekende partij verwijst naar de artikelen 3 en 6 van het IVRK, die in artikel 22bis Grondwet zouden zijn ingeschreven, en houdt voor dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt.

Verweerder merkt evenwel op dat verzoekende partij niet aantoont dat deze verdragsartikelen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde.

“(…).” (RvV nr. 14.775 dd. 31.07.2008)

Evenmin toont verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd, het recht op leven van de minderjarige kinderen zou schenden.

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK nog gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Het komt aan verzoekende partij toe om de bestreden beslissing na te leven, hierbij de belangen van haar kinderen in acht nemende.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

In de bestreden beslissing werd ook terecht het volgende aangehaald:

“(..).”

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voormelde motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

Nopens het in een derde onderdeel aangehaalde recht op eerbiediging van het familie-, gezens- en privéleven dient te worden opgemerkt dat er beslissingen houdende de onontvankelijkheid (evenals bevelen om het grondgebied te verlaten) zijn genomen ten aanzien van het hele gezin zodat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden.

Deze beschouwingen falen dan ook in rechte.

Terwijl kan worden herhaald dat nopens het schoolgaan de gemachtigde terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat de kinderen niet in Kosovo naar school kunnen gaan, noch dat daar geen onderwijs bestaat dat aangepast is aan de noden van de kinderen. Door verzoekende partij wordt niet aangetoond om welke reden voormelde motivering niet correct zou zijn.

Verzoekende partij meent verder in een vierde onderdeel dat het vertrouwensbeginsel geschonden is, verwijzende naar de criteria van de ‘weliswaar vernietigde’ instructies dd. 19.07.2009. Verzoekende partij meent te voldoen aan de filosofie van deze instructies.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij zich in de aanvraag dd. 27.08.2014 niet heeft beroepen op voormelde instructies.

Verweerder laat voorts gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen elke grondslag missen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij meent echter zich te kunnen beroepen op de criteria van de (vernietigde) instructie.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd. De verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: “(...).”

*Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook verzoekende partij haar beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekende partij haar kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.*

Zie in dezelfde zin:

RvV 18 oktober 2011, nr. 68 682: “(...).”

RvS 4 maart 2002, nr. 104.270: “(...).”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op rechtsgeldige wijze onderzocht of de verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest bij het indienen van haar aanvraag, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat zij niet kon voorzien dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou onderzoeken of zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

De voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel kan geenszins worden aangenomen.

Tot slot geeft verzoekende partij nogmaals een opsomming van de elementen die zij heeft ingeroepen in haar aanvraag. Verzoekende partij slaagt er met deze vage bewering niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone

omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 27 augustus 2014 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Rom-origine van de verzoekende partijen;
- Discriminatie;
- Geen mogelijkheid tot schoollopen in land van herkomst;
- Amnesty International is ernstig bezorgd omtrent situatie van Rom in Kosovo;
- Centrum van belangen in België;
- Sociaal en economisch welzijn in zin van artikel 8 van het EVRM opgebouwd;
- Ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003;
- Goede integratie;
- Kennis van het Nederlands;
- Werkbereid;
- Wet van 22 december 1999;
- Langdurig verblijf in België.

In hun aanvraag van 27 augustus 2014 hebben de verzoekende partijen volgende elementen ten gronde aangehaald:

- Discriminatie door Rom-origine;
- Verschillende procedures reeds doorlopen;
- Humanitaire redenen;
- Duurzame sociale bindingen;
- Sublieme integratie;
- Problemen in land van herkomst;
- Schoollopende kinderen;

- Blanco strafregister.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

De verzoekende partijen stellen dat in de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom, in het individuele geval van de verzoekende partij, de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partijen betogen dat er enkel een opsomming wordt gegeven en dat er geenszins sprake is van een ware motivering.

De verzoekende partijen gaan er met deze kritiek echter aan voorbij dat er weldegelijk in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met hun integratie en hun langdurig verblijf: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2009 in België, heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is werkwillig, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, legt diverse steun- en getuigenverklaringen voor, is nooit in aanraking gekomen met het gerecht en heeft een blanco strafregister) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De gemachtigde oordeelde in de eerste bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen inzake integratie en langdurig verblijf niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de minderjarige kinderen door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch tonen de verzoekende partijen dit *in concreto* aan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoorden waarom een aanvraag in België wordt ingediend.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest van de Raad van 18 april 2014 met nummer 122 738 – dat in het verzoekschrift foutief wordt genummerd als 122 728 – dient in

herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Temeer nu in het vernoemde arrest wordt gesteld dat de elementen van integratie enkel worden opgesomd en niet wordt gesteld waarom deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, terwijl in huidige bestreden beslissing er duidelijk wordt gesteld dat deze elementen pas tijdens de gegrondheidsfase worden behandeld. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing ook verwezen naar rechtspraak van de Raad van State. Gelet op deze motieven maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Het arrest van de Raad van 27 november 2012 met nummer 92 227 kan – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden – niet naar analogie toegepast worden, daar de bestreden beslissing in dat arrest een beslissing was waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, terwijl in de huidige eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de integratie-elementen worden behandeld in de gegrondheidsfase en dat dit niet aan de orde is, daar de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partijen wijzen verder op de belangen van de kinderen. Zij betogen dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien, zich te ontplooien en te ontwikkelen. De verzoekende partijen stellen dat indien de kinderen moeten terugkeren, al dan niet tijdelijk, dat de stabiliteit van hun leven wordt doorbroken.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om deze elementen aan te halen in hun aanvraag van 27 augustus 2014. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de eerste bestreden beslissing hierover niet wordt gemotiveerd. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, die de plicht hebben om in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om bij de aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partijen verder hebben nagelaten om *in concreto* aan te tonen waaruit de belangen van de minderjarige kinderen bestaan.

In de aanvraag hebben de verzoekende partijen enkel gesteld dat hun minderjarige kinderen schoollopen in België. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

De verzoekende partijen gaan niet verder in op de eigenlijke gebruikte motieven, maar stellen dat het onderbreken van het schoollopen van de kinderen een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het schoollopen van de kinderen en dat de verzoekende partijen deze motieven niet betwisten. Zij beroepen zich op artikelen die zij niet hebben ingeroepen in hun aanvraag van 27 augustus 2014, maar tonen niet *in concreto* aan op welke manier deze bepalingen geschonden worden.

De verzoekende partijen stellen verder dat hun privéleven gerespecteerd dient te worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geantwoord is geweest op het privéleven van de verzoekende partijen in België: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene, als voor zijn echtgenote (voor wie eveneens op 08.10.2014 een onontvankelijke beslissing werd genomen) en de kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004). Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2009 in België, heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is werkwilleg, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, legt diverse steun- en getuigenverklaringen voor, is nooit in aanraking gekomen met het gerecht en heeft een blanco strafregister) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De verzoekende partijen betwisten de motieven van de eerste bestreden beslissing niet. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf en de overige integratie-elementen. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot hun privéleven aanvoeren, het in de eerste plaats hun taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven aan te tonen. In het kader van het privéleven verwijzen de verzoekende partijen naar hun integratie, de duur van het verblijf en naar het schoollopen van de kinderen. Er kan aangenomen worden dat de verzoekende partijen gedurende hun verblijf in België een privéleven

ontwikkeld hebben, maar dit gegeven vormt op zich niet een zodanig bijzonder feit of omstandigheid dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan. De verzoekende partijen maken met hun uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van het privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van het privéleven van de verzoekende partijen. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor hen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit hun land van herkomst in te dienen. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van het privéleven in België wordt aldus niet aangetoond.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven, zoals ontwikkeld in België, staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde ten gronde of het door de verzoekende partijen ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven verhindert ook in geen geval dat de verzoekende partijen de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen tonen, samengevat, niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van het privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de bescherming van het privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het familieleven wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat het gezin van de verzoekende partijen niet verbroken wordt. De verzoekende partijen betwisten dit niet. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

De verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift dat de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toegepast dient te worden en dat zij op basis van deze instructie recht hebben op een regularisatie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen de instructie van 19 juli 2009 niet hebben aangevoerd als een element in hun aanvraag van 27 augustus 2014. Wat betreft de instructie van 19 juli 2009 kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog

mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren. Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf, die niet wetsconform werden ingediend, toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In de mate waarin het de bedoeling is van de verzoekende partijen om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermogt immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermogt de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

In een onderdeel van het middel stippen de verzoekende partijen aan dat zij een geheel van omstandigheden hebben ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de verzoekende partijen geen elementen hebben ingeroepen die als buitengewone omstandigheden beschouwd kunnen worden. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ontwikkeld wordt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het principe van eenheid van gezin.

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“4.2.1.

Hoewel de verzoekende partijen een gezamenlijke aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend, aangezien zij één gezin vormen, heeft de Dienst Vreemdelingezaken twee afzonderlijke beslissingen genomen.

De aanvraag van de verzoekende partijen dient dan ook gezamenlijk behandeld worden, teneinde het principe van eenheid van gezin te respecteren.

4.2.2.

De tweede bestreden beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is gesteund op de volgende motivering:

“(…) ...”

- 4.2.2.1.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de tweede verzoekende partij in de onmogelijkheid is een identiteitsdocument voor te leggen.

Zo zij wel daartoe in de mogelijkheid zou zijn, zou zij dit document onverwijld voorleggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt ten onrechte geen rekening met de algemeen gekende moeilijkheden voor personen van Rom-origine om identiteitsdocumenten te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht van de tweede verzoekende partij een negatief bewijs te leveren, haar absolute onmogelijkheid om een identiteitsdocument te bekomen aan te tonen, hetgeen helaas niet mogelijk is.

Gelet op voorgaande beslissingen die genomen werden ten aanzien van de tweede verzoekende partij, weet zij dat het hebben van een identiteitsdocument belangrijk is.

Zo zij in de mogelijkheid zou zijn om een identiteitsdocument voor te leggen, zou zij dit dan ook onverwijld doen!

De tweede verzoekende partij heeft er immers geen enkel belang bij om haar eigen identiteitsdocument achter te houden, dan wel niet te streven naar het bekomen van een identiteitsdocument.

Desondanks kan de tweede verzoekende partij geen identiteitsdocument voorleggen.

Uit deze vaststelling kan vermoed worden dat zij echt in de absolute onmogelijkheid is een identiteitsdocument voor te leggen, rekening houdende met de algemeen gekende moeilijkheden voor personen van Rom-origine om identiteitsdocumenten te bekomen.

- 4.2.2.2.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat de identiteit van de tweede verzoekende partij nooit werd betwist.

De Belgische asielinstanties hebben de identiteit van de tweede verzoekende partij nooit in vraag gesteld.

In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat een aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel onontvankelijk kan verklaard worden indien de identiteit onzeker is ('de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is', Kamer van Volksvertegenwoordigers, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, DOC 51 2478/001, pagina 33).

In casu is de identiteit van de tweede verzoekende partij geenszins onzeker.

4.2.3.

De tweede bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In antwoord op de concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij vooreerst voor dat het principe van eenheid van gezin diende te worden gerespecteerd en er geen twee afzonderlijke beslissingen konden worden genomen. Verweerder ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft met dergelijke kritiek gelet op het feit dat aan alle leden van het gezin een onontvankelijkheidsbeslissing werd betekend. Aangezien alle leden van het gezin niet gemachtigd zijn om in het Rijk te verblijven, merkt verweerder ten overvloede op dat er ook geenszins een inbreuk op de eenheid van gezin kan worden waargenomen.

Verder merkt verzoekende partij op dat de tweede verzoekende partij (mevrouw M.H.[...]) in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen.

De verweerder laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoekende partij zich beroept, als volgt luidt: "(...)." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

In casu blijkt uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat de aanvraag van verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

"(...)." (RvV nr. 3808 van 20.11.2007)

Verzoekende partij heeft – zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld – nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verweerder verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"(...)." (RvV nr. 28 487 van 10 juni 2009)

En ook:

"(...)." (RvV nr. 98.766 dd. 13.03.2013)

Verzoekende partij betwist ook niet dat zij geen identiteitsdocument heeft voorgelegd, doch beperkt zich er toe te beweren dat zij in de onmogelijkheid is om dergelijk document voor te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat in de aanvraag weliswaar werd aangevoerd dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij onmogelijk in het bezit kan worden gesteld van een identiteitsdocument aangezien zij niet ingeschreven staat in Kosovo, doch er diende te worden vastgesteld dat hieromtrent geen enkele bewijzen werden voorgelegd die de bewering kunnen staven. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om van betrokkene te eisen dat op zijn minst een begin van bewijs zou worden geleverd.

De in het verzoekschrift aangehaalde zogenaamde algemeen gekende moeilijkheden voor personen van Rom-origine om identiteitsdocumenten te bekomen, kan geen afbreuk doen aan de verplichting die door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

Terwijl verzoekende partij zich hier ook niet op heeft beroepen in haar aanvraag dd. 27.08.2014. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met het voorgaande geen rekening te hebben gehouden.

Verzoekende partij kan verder ook niet dienstig voorhouden dat de identiteit van de tweede verzoekende partij nooit werd betwist. Er dient op gewezen te worden dat tweede verzoekende partij zich eerder in de volgende uitzondering heeft bevonden : "de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard", doch op heden de asielaanvraag is afgesloten. Er werd echter ook op 31.07.2014 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet genomen om dezelfde redenen.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht onontvankelijk is bevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De tweede verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de tweede bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de tweede bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)”

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is, overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de memorie van toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend

door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit ‘aantoont’ (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt: *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

De beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt in de eerste plaats aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe op grond van zijn discretionaire bevoegdheid. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader wordt uiteengezet wat in het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder het begrip ‘identiteitsdocument’ dient te worden begrepen. In de bijhorende voetnoot van punt II.C.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt aangegeven dat deze interpretatie steun vindt in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

In casu erkent de tweede verzoekende partij dat ze geen identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, bij de aanvraag gevoegd heeft. De verzoekende partij betoogt dat ze een geldige verschoning voor de afwezigheid van een internationaal erkend paspoort aangevoerd heeft voor het nemen van de tweede bestreden beslissing, waardoor haar aanvraag onvankelijk verklaard diende te worden. Zij betoogt dat de verwerende partij weigert rekening te houden met alle elementen van haar dossier. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat zij voldoet aan de identiteitsvoorwaarde nu blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een paspoort neer te leggen. De verzoekende partij betoogt dat het haar niet verweten kan worden dat de lokale autoriteiten geen paspoort kunnen afleveren.

In de tweede bestreden beslissing wordt echter het volgende gemotiveerd: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk in het bezit kan gesteld worden van een identiteitsdocument aangezien zij niet ingeschreven staat in Kosovo, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat haar beweringen gestaafd kunnen worden. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk in het bezit kan gesteld worden van een identiteitsdocument aangezien zij niet ingeschreven staat in Kosovo, volstaat niet als een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om via de ambassade van Kosovo te 1150 Sint-Pieters-Woluwe aan de nodige identiteitsdocumenten te geraken.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

De tweede verzoekende partij stelt dat zij geen negatief bewijs kan leveren en dat er geen rekening mee wordt gehouden dat personen met Rom-origine gekende moeilijkheden hebben om identiteitsdocumenten te bekomen. Met dit betoog gaat de tweede verzoekende partij echter voorbij aan de eigenlijke motieven van de tweede bestreden beslissing en toont zij niet aan dat zij op geen enkele wijze bewijzen kan voorleggen dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om via de ambassade van Kosovo aan identiteitsdocumenten te komen. De tweede verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft besloten dat de tweede verzoekende partij bewijzen moet voorleggen van de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen, zoals wordt vereist door artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers duidelijk gesteld dat *"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: (...) – de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

De tweede verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met haar leefsituatie en het feit dat zij een aanvraag heeft ingediend op grond van humanitaire redenen. Zij stelt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn. De tweede verzoekende partij gaat hier echter voorbij aan het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteits- en nationaliteitsvoorwaarde bevat die voldaan moet zijn, voordat de verwerende partij verder kan kijken naar de buitengewone omstandigheden en de humanitaire redenen ten gronde. Door te wijzen op haar humanitaire redenen weerlegt de tweede verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet.

Waar de tweede verzoekende partij betoogt dat haar identiteit nooit werd betwist, wijst de Raad erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt beschreven op welke wijze een vreemdeling zijn identiteit dient aan te tonen en wat de uitzonderingen hierop kunnen zijn. De tweede verzoekende partij kan deze wettelijke voorwaarden niet ontwijken door in het algemeen te stellen dat haar identiteit nooit betwist werd en daaruit te concluderen dat haar identiteit dus geenszins onzeker is.

De tweede verzoekende partij beroept zich op het 'principe van de eenheid van het gezin' om te stellen dat indien meerdere vreemdelingen een gezamenlijke aanvraag indienen, deze aanvraag in één enkele beslissing behandeld moet worden. De tweede verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat deze voorwaarde nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is opgenomen en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid bezit om de aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Bovendien toont de tweede verzoekende partij niet aan op welke wijze zij een nadeel ondervindt doordat zij een aparte beslissing heeft gekregen, nu blijkt dat de aanvraag ook in hoofde van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen onontvankelijk verklaard is.

Door enkel vast te houden aan haar eigen mening dat zij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en dat haar identiteit vaststaat, weerlegt de tweede verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet. Met haar betoog maakt de tweede verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.2. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de tweede verzoekende partij niet voldoet aan de eerste ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De tweede verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel, dat uitsluitend ten aanzien van de vierde bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun derde middel als volgt:

“ 4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken is nochtans erg goed op de hoogte van de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, gelet op de aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Een mogelijke schending van de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verwezen naar ondermeer de rechten van het kind.

De verzoekende partijen roepen aldus uitdrukkelijk dit verdrag in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Bij het uitvoeren van de bevelen om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van dit verdrag niet kunnen plaatsvinden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen, hoewel de toepassing hiervan uitdrukkelijk werd verzocht door de verzoekende partijen.

4.3.3.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partijen kunnen inroepen om wel in België te verblijven.

- De verzoekende partijen verblijven reeds vijf jaar in België;*
- De verzoekende partijen verbleven geruime tijd legaal België;*
- De verzoekende partijen hebben zich geïntegreerd;*
- De verzoekende partijen spreken Nederlands;*
- De verzoekende partijen zijn werkbereid.*
- De twee jongste kinderen van de verzoekende partijen zijn in België geboren.*
- De oudste kinderen van de verzoekende partijen zijn schoolgaand.*

Bij het nemen van de derde en vierde bestreden beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geen evenredigheidsstoets verricht.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt enkele negatieve elementen aan, doch negeert zowel de positieve als de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoekende partijen.

Bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten heeft men met deze feitelijkheden geen rekening willen houden teneinde een evenredigheidstoets uit te voeren.

Door niet met alle feitelijkheden rekening te willen houden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, dat inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partijen:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751 dd. 04.07.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaan om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het derde middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen door de verzoekende partij ook nergens betwist wordt in haar inleidend verzoekschrift.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...);"

Gelet op de duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders

dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen, na te hebben vastgesteld dat zij zich illegaal in het Rijk bevindt.

De verzoekende partij voert aan dat uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkene.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “(...).”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“(...).” (RvV nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder benadrukt bovendien dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de eerste bestreden beslissing, afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening is gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan zulks niet dienstig betwisten.

Zo blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 08.10.2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat reeds afdoende werd toegelicht om welke redenen in casu geen toepassing kan gemaakt worden van ‘de rechten van het kind’. Ook de omstandigheden van het voorgehouden lange (legale) verblijf, de integratie, de taal, de werkbereidheid, het feit dat de jongste kinderen in België werden geboren en het schoollopen werden ook in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onderzocht. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden zou geweest zijn om hieromtrent uitdrukkelijk te motiveren in de tweede bestreden beslissingen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden ten aanzien van zowel verzoekster als verzoeker, tezamen met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zowel de juridische als de feitelijke motieven zijn terug te vinden in de vierde bestreden beslissing. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt er gesteld dat de tweede verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum. De verzoekende partijen betwisten dit niet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de vierde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partijen wijzen op het hoger belang van de kinderen en dat hieromtrent een onderzoek had moeten gebeuren. Verder wijzen de verzoekende partijen eveneens op hun langdurig verblijf, op hun integratie, op hun kennis van het Nederlands, op hun werkbereidheid en op het schoollopen van de kinderen.

De Raad stelt echter vast dat elk van deze elementen reeds werd ingeroepen in de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die de verzoekende partijen op 27 augustus 2014 hebben ingediend. Deze aanvraag is beoordeeld geweest en de verwerende partij heeft twee beslissingen genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard in hoofde van de eerste verzoekende partij

en de kinderen en tevens in hoofde van de tweede verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat deze beslissingen op kennelijk onredelijke wijze genomen zijn of foutief werden gemotiveerd. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat alle bestreden beslissingen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde genomen zijn geweest. Bijgevolg heeft de gemachtigde bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partijen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de motivering inzake deze specifieke situatie nogmaals opgenomen zou moeten worden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf. Bovendien betwisten de verzoekende partijen niet dat zij in kennis werden gesteld van alle beslissingen en dat zij dus weet hebben van de gebruikte motiveringen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de vierde bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De verzoekende partijen betwisten immers niet dat de tweede verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.3.3.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS